

Az EME Orvos- és Gyógyszerésztudományi Szakosztály XXXII. tudományos ülészsaka – Marosvásárhely

Köszöntő. Az idei búvös számok: 8, 17 és 24

Tisztelt Alelnök Úr (Bódizs György), Elnök Úr (Szilágyi Tibor), Titkár Asszony (Sipos Emese), Szakosztályi Vezetőség, Megyeitanács-elnök Úr (Péter Ferenc), Polgármester Úr (Soós Zoltán), Rektorhelyettes Úr (Nagy Előd)!

Tisztelt Meghívottak, Kedves Kollégák!

Évtizedek óta nagy érdeklődéssel és elismeréssel követem az EME Orvos- és Gyógyszerésztudományi Szakosztály széles körű tevékenységét. Figyelve és értékelve azt a folyamatos megújulást, az erőt, az elkötelezettséget, amellyel a szakosztály vezetősége a tagságot úgy tudja a magyar tudományművelés jegyében megszólítani és aktív tevékenységre éleszteni, biztatni, hogy mindaz, amit célul tűznek ki és érnek el, az az erdélyi orvostársadalom javára, fejlődésére és megmaradására szolgál. Már szinte megszokott, hogy évente több százan gyűlünk/gyűlnek össze a tudományos ülészsakokra: felgyűlnak a fények, virágok, pompába öltözik a terem, csillognak a szemek, felvilágnak a szakmai eredmények, látni a szomjas tudásra vágyó fiataljaink érdeklődő tekintetét, jól eső érzés hallgatni kiváló oktatóinkat, tudósainkat, jut figyelem a tapasztalt nagyjainkra is, és megbecsülés a legjobbaink díjazására is. Aki itt van, s mindezt látja, érzi, az nagy ajándékkal távozik, maradandóval, amely a visszatérés vágyát idézi elő. Nemcsak tudást kapunk itt, hanem sokkal fontosabb értéket, azt az erőt, hitet, biztatást, hogy csakis magunkra, a magyar orvosközösségre számíthatunk abban, hogy a tudományművelést anyanyelven, magas szinten művelhessük, s mindeközben a tudást, a tapasztalatot szakszerűen adhassuk át egymásnak. Ugyanakkor utat nyitva, reményt adva fiataljainknak a szakmai elkötelezettséghez, az itthon maradásához.

Azonban hadd említsem meg azt a szomorú ténytet, amely pontosan ma hat éve történt (2018. április 18-án): a Marosvásárhelyi Orvosi és Gyógyszerészeti Egyetem (MOGYE) szenátusában meghozott számunkra súlyos döntést, amely szerint az egyetem a fejlődését egy másik egyetemmel való egyesítésében képzelte el (nem véve figyelembe közösségünk akaratát), ez a döntés a magyar nyelvű orvostképzés elsorvasztásának elindítását jelentette (képezte).

Ennek másnapján (2018. április 19-én) volt a XXVIII. tudományos ülészsak megnyitója, amelyen így kezdtem köszöntőbeszédemet, amely a mai nap is érvényes: „*Ma, ezekben a nehéz pillanatokban (az oktatási intézményeink leépítésére gondolok), a háttérintézmények súlya felértékelődik. Amit néhány politikai szereplő, közösségünk akaratára nem*

<https://doi.org/10.36373/em-2024-2-32>

nyitott vezető egy tollvonással próbál elvenni tőlünk, megszüntetni; azt a keretintézmények többévi kitartó munkával, a lelkes tagtársaival igyekeznek pótolni”.

Már akkor tudtuk, mennyire szükségünk van (ezekre) a keretintézményekre, műhelyekre, tudományos ülészakokra, amelyekben a tudományos élet kibontakozására tudunk teret biztosítani.

A magyar nyelvű orvosképzés nehézségei, problémái az évek során sokszor előjönnek, felerősödnek, engem is e témában megkerestek, többünk, többetek erre jó megoldásokat szeretnén(e)k. Jó kérdés az is, miért egy szállodában kell megnyitni, avagy lebonyolítani ezt a szakmai rendezvényt, miért nem lehet igaz otthona itt, Marosvásárhelyen a magyar nyelvű orvostudományok számára?

Úgy gondolom, azért örülnünk kell annak, hogy van egy stabil háttérintézmény, az EME, az EME Orvos- és Gyógyszerésztudományi Szakosztálya, amely remélhetőleg képes ezen hiányokat pótolni, erősítve, fenntartva a magyar orvostársadalmat, a tudományosság jegyében.

Hiszen a szakosztály tevékenységének „gerincét” (ahogy ezt Szilágyi Tibor szakosztályi elnök nevezte) az anyanyelvi tudományos tevékenység szervezése, az elért eredmények népszerűsítése, a kiemelkedő tudományos munkák közlésének biztosítása képezi.

A mai nap bűvös számai: **8, 17 és 24**. No, mire gondolok? Igen, ezek a kreditképzés pontszámainak értékei. Ugyanis, mint az már ismeretes, a 32. tudományos ülészak mindhárom szakterületen: az orvosi, fogorvosi és gyógyszerészkamaráktól megkapta akkreditációját. Azonban arról kevés szó esik, hogy ennek háttérében nagyon komoly szakmai előkészület, az iratcsomók precíz összeállítása, beadványok, jogi szakvéleményezések, remek szervezési és kitartó munka áll, akárcsak ennek a mai rendezvénynek a megszervezése.

Köszönetemet fejezem ki a szakszerű, áldozatos munkáért, a szakosztály vezetőségének (Szilágyi Tibor, Sipos Emese), a szervezőknek, a támogatóknak s mindazoknak, akik bármilyen formában hozzájárulnak/hozzájárultak a rendezvény megvalósításához, s akik lehetővé tették s teszik ennek a szakosztálynak a folyamatos fenntartását, működését. Úgy vélem, változatlanul fontos a szakosztály szerepvállalása, hiszen a magyar nyelvű orvos- és gyógyszerészképzésnek, a tudományosságunknak erős háttérbázisra van szüksége ma is, s a továbbiakban is.

Isten adjon Önöknek erőt, egészséget, kitartást a további munkához!

Marosvásárhely, 2024. április 18.

Bitay Enikő,
az EME elnöke

